

อานิสงส์ของการสวดพุทธคุณช่วยชีวิตแม่และลูกชายข้าพเจ้าได้

วัชร รัทสงบ

R20017

ข้าพเจ้านางวัชร รัทสงบ อายุ ๔๖ ปี บิดาชื่อนายใบ แสงเวียน มารดาชื่อนางสีดา แสงเวียน รัชการครู โรงเรียนคงตาลวิทยา ตำบลวังราย อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี ในวันเกิดข้าพเจ้ามีเพื่อนครูชื่อพี่สุภาพร สง่าทอง ชื่อนั่งหนังสือสัตว์โลก ย่อมเป็นไปตามกรรม มาให้ ซึ่งมีอยู่ ๒ เล่ม ข้าพเจ้าเห็นแล้วนึกท้อที่จะอ่านเพราะเล่มใหญ่และหนา ข้าพเจ้าไม่เคยอ่านหนังสือเล่มใหญ่ๆแต่พอเจอหน้าพี่ที่ไร พี่ก็จะถามว่าอ่านหรือยัง จนข้าพเจ้าเกรงใจจึงหยิบมาอ่าน แต่พอได้อ่านแล้วแทบวางไม่ลงเพราะเป็นหนังสือที่มีเนื้อหาสาระดีมาก มีข้อคิด และสนุก ข้าพเจ้าถามพี่ว่าเป็นเรื่องจริงหรือแต่ง พี่บอกว่าเป็นเรื่องจริงคือ วัดอัมพวัน หลวงพ่อจรัญข้าพเจ้าจึงอยากไปกราบหลวง พ่อ วันที่ข้าพเจ้าไปกราบหลวงพ่อ ตอนนั้นยังเป็นกุฎีหลังเก่าและได้หนังสือสวดมนต์ มา ข้าพเจ้าเริ่ม สวดมนต์ตามหนังสือ ปกติข้าพเจ้าก็สวดมนต์ทุกคืนอยู่แล้ว แต่เป็นการสวดสั้นๆ

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับชีวิตครอบครัวของข้าพเจ้า มีดังนี้

เหตุการณ์แรกเกิดขึ้นกับบุตรชายของข้าพเจ้า นายวัชรศักดิ์ รัทสงบ ในวันพฤหัสบดีที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๔๔ เวลา ๑๒.๐๐ น. ลูกชายของข้าพเจ้าซึ่งสายตาสั้นและขับรถไม่เก่ง ได้ขับรถจักรยานยนต์ชนทางเท้าตรงโค้ง หลังโรงเรียนบรรจงรัตน์ และสลบไป มีคนนำส่งโรงพยาบาลลพบุรี นอนอยู่ห้องไอ.ซี.ยู. ใครเห็นก็บอก

ว่าไม่รอดเพราะนอนนิ่งไม่ไหวติง หน้าบวม ข้าพเจ้าจึงย้ายเข้าโรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ ในวันที่เสาร์ที่ ๒๘ กรกฎาคม โดยมีคุณหมอมรณิต เขียรธนู และคณะเป็นผู้ดูแล ข้าพเจ้าถามคุณหมอว่าลูกชายของข้าพเจ้าจะรอดชีวิตหรือไม่ คุณหมอบอกว่าสมองบวม บอกไม่ได้ ต้องควั่นต่อวัน ข้าพเจ้าเข้ากรุงเทพฯ ก็นำหนังสือสวดมนต์ไปด้วย เพราะตอนนั้นยังท่องไม่ได้

วันพุธที่ ๑ สิงหาคม ย้ายไปโรงพยาบาลรามาริบัติ ข้าพเจ้าลาไปดูแล ๒ อาทิตย์ ดูแลจนถึงเวลา ๒๐.๐๐ น. กว่าจะกลับถึงที่พักของญาติซึ่งอยู่ไกลจาก โรงพยาบาลก็ดึกพอสมควร แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็สวดมนต์ภาวนาทุกกิ้น สวดเท่าอายุของข้าพเจ้าบวกหนึ่ง และอธิษฐานจิตขอพรจากหลวงพ่ोजรัญ ช่วยแผ่เมตตาให้ลูกชายของข้าพเจ้ารอดชีวิตด้วย ช่วงที่นั่งเฝ้าข้าพเจ้าก็จะสวดอิติปิโสไปเรื่อยๆ

วันศุกร์ที่ ๑๐ สิงหาคม ลูกชายของข้าพเจ้าเริ่มรู้สึกตัว แต่พูดไม่ได้เพราะใส่ออกซิเจนและแอร์เวย์ที่ปาก แต่สื่อโดยใช้ภาษามือขอกระดาษและเขียนด้วยมือซ้าย เพราะมือขวาไม่มีแรงว่า “ก็โหมง วันที่ พ.ศ. และมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร” ข้าพเจ้าก็เล่าให้ฟังและเขาเป็นห่วงเพื่อนอีกสองคน ที่จับนำหน้าไปกลัวจะมีอันตราย และบอกเบอร์โทรศัพท์ของเพื่อนทั้งสองคนได้ ข้าพเจ้าจึงต่อโทรศัพท์ให้เพื่อนโทร. เล่าเหตุการณ์ให้ฟัง ลูกชายข้าพเจ้าก็ได้แต่พยักหน้าเพราะพูดไม่ได้ ข้าพเจ้าดีใจมาก การที่ลูกบอกเบอร์โทรศัพท์ซึ่งมีตัวเลขหลายตัวได้แสดงว่าสมองยังปกติ ไม่เสียความทรงจำ สมองไม่เสื่อม ข้าพเจ้าคิดอยู่ตลอดเวลาตอนที่ลูกขายนอนสลบอยู่ ถ้าลูกข้าพเจ้ารอดชีวิตมา แขนขาข้างขวาและสมองคงพิการ ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ คงไม่ได้เรียนหนังสือ และข้าพเจ้าคงต้องลาออกจากครุมาดูแลลูก แต่ลูกข้าพเจ้าฟื้นมาสมองปกติ

และได้ย้ายไปทำกายภาพบำบัดที่โรงพยาบาลอานันทมหิดล จังหวัดลพบุรี อาการดีขึ้นเรื่อย ๆ

ออกจากโรงพยาบาลวันที่ ๑ กันยายน ลูกชายของข้าพเจ้าแข็งแรงช่วยเหลือตัวเองได้ ข้าพเจ้าจึงได้ไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันเป็นเวลา ๗ วัน ช่วงที่ปฏิบัติไม่ได้คุยกับใคร ตั้งใจมาก เช็ดตาทุกวัน ว่างก็กวาดใบไม้ วันกลับก็ทำความสะอาดห้องน้ำ รู้สึกปีติมีความสุขมาก ลูกชายของข้าพเจ้าแข็งแรงมากขึ้น จึงได้ไปปฏิบัติธรรมพร้อมกับข้าพเจ้าในช่วงหลัง และในวันที่ ๒๖ กรกฎาคมของทุกปีข้าพเจ้าและลูกก็จะไปทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวรของลูกชายข้าพเจ้า ที่ไม่เอาชีวิตของลูกชายข้าพเจ้าไป และทุกวันพระก็จะไปทำบุญกันสม่ำเสมอ ปัจจุบันลูกชายของข้าพเจ้าเรียนจบปริญญาตรีและได้ไปอุปสมบทที่วัดอัมพวัน เมื่อวันที่ศุกร์ที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๔๕

เหตุการณ์ที่ ๒ ซึ่งเกิดกับแม่ของข้าพเจ้า ท่านอายุ ๘๒ ปี ส่วนบิดาของข้าพเจ้าได้เสียชีวิตเมื่อปี พ.ศ.๒๕๑๒ แม่จึงเลี้ยงดูลูกทั้ง ๖ คนตามลำพัง โดยอาชีพทำนาพออายุมากขึ้นทำนาไม่ไหวจึงเปิดร้านขายของชำอยู่ที่บ้าน แม่เป็นคนถือศีลปฏิบัติธรรมมาตลอด ไปทำบุญทุกวัน วันพระก็จะนำสวดมนต์ ในช่วงเข้าพรรษาก็ถือศีล ๘ นอนวัด แต่พอมาช่วงหลังอายุมากขึ้น ปวดปัสสาวะบ่อย ทางวัดทูลหอน้ำไปสร้างไกลขึ้นกลางคืนไม่สะดวก แม่จึงมานอนบ้านแต่ก็ถือศีล ๘ ไม่นอนบนที่นอน ไม่ทานอาหารมือเย็น

แม่เริ่มป่วยวันศุกร์ที่ ๔ มีนาคม ๒๕๔๘ มีอาการหนาว จึงพาไปรักษาที่โรงพยาบาลเมืองนารายณ์ ๕ วัน คุณหมอบอกว่าเป็นกรวยไตอักเสบ ย้ายไปรักษาที่โรงพยาบาลลพบุรี ๒๕ วัน และไปรักษาที่โรงพยาบาลอานันทมหิดลวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๔๘ โดยมีคุณหมอนาวี รักในศีล และคณะคุณแลเป็นอย่างดี คุณหมอนาวี

เป็นหมอที่ดูแลเอาใจใส่คนไข้ดีมาก พูดยุให้กำลังใจคนไข้ดีมาก คนไข้มีกำลังใจที่จะสู้ชีวิต ไม่ท้อถอย พูดยุเพราะ ใจเย็น ไม่รำคาญคนแก่ แวะตามีแต่ความเมตตาและเอื้ออาทรคนไข้

เมื่อออกจากโรงพยาบาลวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๔๘ และเข้าโรงพยาบาลครั้งที่ ๒ คือวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๔๘ ถึง ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ขณะที่ข้าพเจ้าเฝ้าก็จะสวดอิติปิโสตลอด และในวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ แม่มีอาการกระตุกทั้งหน้าและคางคักคิ่นมีเลือดไหล พี่ชายของข้าพเจ้ารีบนำส่งโรงพยาบาลอานันทมหิดล คุณหมอให้นอนห้องกึ่งวิกฤต แม่กระตุกตลอด อาการนำวิตกแม่เป็นหนักกว่าทุกครั้ง ญาติไปเยี่ยมกันเยอะคิดว่าแม่คงอาการหนัก ข้าพเจ้าสวดมนต์ภาวนาอธิษฐานจิตขอพรจากหลวงพ่ोजรัญ ให้ช่วยแม่เมตตาช่วยชีวิตแม่ข้าพเจ้า ให้แม่ข้าพเจ้าปลอดภัยกลับบ้านได้

เข้าโรงพยาบาลครั้งนี้แม่กลืนอะไรไม่ได้ ต้องให้อาหารและยาทางสายยาง ต้องเปลี่ยนสายยางทุก ๗-๑๐ วัน ข้าพเจ้าสงสารแม่มาก

เมื่อออกจากโรงพยาบาลวันเสาร์ที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๔๘ และยังใส่สายยางอยู่ แม่เดินไม่ได้ พี่ชายข้าพเจ้าซื้อรถเข็น และเวลาพาแม่ไปโรงพยาบาล คนก็จะมองแม่ เพราะมีสายยางอยู่ที่จมูก ข้าพเจ้าไปปฏิบัติธรรมและอธิษฐานจิตว่า ขอให้แม่ได้ถอดสายยางออกสามารถทานอาหารทางปากได้ กลืนได้ และเดินได้ พอข้าพเจ้ากลับจากปฏิบัติธรรมเห็นแม่เดินได้ ดีใจมาก แม่บอกว่าอยู่เฉยๆ ขาแม่ก็มีแรงพุงตัวลูกเดินได้ แต่ก็มีลูกๆคอยประคอง ทั้งๆที่ก่อนหน้านี้แม่ไม่มีแรง จะลุกไปไหนต้องอุ้มพุงตัวขึ้น แม่บอกว่าเป็นเพราะข้าพเจ้าไปปฏิบัติธรรม ต่อมาไม่นานแม่ก็ไม่ต้องใส่สายยาง ให้แม่ดื่มน้ำอาหารเหลว แต่ปริมาณก็ลดลง และเริ่มฝึกทานข้าวต้ม และข้าวสวย จากที่ทานได้เล็กน้อยก็เพิ่มปริมาณมากขึ้น

ปัจจุบันนี้แม่ก็ทานข้าวได้ปกติ แต่ก็ยังทานยาของโรงพยาบาลเป็นประจำ แม่สวด
บทพระพุทธรคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ ชัยมงคลคาถา มหาการุณิโก พระคาถา
ชินบัญชร และอีกหลายอย่าง แม่สวดได้หมด ความจำแม่ยังดีมาก แม่นั่งสวดมนต์และนั่ง
สมาธิได้ไม่นานเพราะปวดขา สภาพร่างกายไม่อำนวย แม่จึงนอนสวดอติปิโส ข้าพเจ้า
ซื้อเทพทาหุงพุทธรคุณ ๑๐๘ จบ และเทพธรรมะเปิดให้แม่ฟัง แม่ข้าพเจ้าสามารถเดินไป
ทำบุญได้ และที่ดีใจมากที่สุดในวันบวชลูกชายของข้าพเจ้า แม่ข้าพเจ้าไปวัดอัมพวัน
ตั้งแต่เริ่มพิธีปลงผม จนบวชเสร็จบ่าย ๓ โมง แม่อยู่ด้วยตลอด

ปัจจุบันนี้แม่อยู่กับพี่สุณีย์ เกสร ลูกคนที่สาม พี่สาวของข้าพเจ้าซึ่งดูแลแม่เป็น
อย่างดี และพี่โสภา แสงเวียน พี่ชายคนโตบ้านอยู่ติดกันก็มาดูแลเอาใจใส่แม่ เป็น
อย่างดีเช่นเดียวกัน ลูกๆของแม่ทั้ง ๖ คน มีครอบครัวและบ้านอยู่ติดกันทั้งหมดจึงมี
เวลาดูแลแม่ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอาหาร ความเป็นอยู่ และการพาแม่ไปโรงพยาบาล
เพื่อตรวจสุขภาพและรับยา

ทั้งสองเหตุการณ์นี้เป็นเพราะอานิสงส์ของหลวงพ่ोजรรณูที่ช่วยแม่เมตตาให้ และ
อานิสงส์ของการสวดมนต์พระพุทธรคุณและการปฏิบัติธรรม จึงขอเชิญชวนท่านทั้งหลาย
สวดมนต์และปฏิบัติธรรม แล้วท่านจะทราบได้ด้วยตนเองว่ามีสิ่งที่ดีๆเกิดขึ้นหลายอย่าง
ทุกวันนี้ข้าพเจ้ากลายเป็นคนชอบอ่านหนังสือธรรมะ จึงมีหนังสือกุฎแห่งกรรมตั้งแต่
เล่ม ๑-๑๕ หนังสือมักกะลีผล นารีผล วัฏจักรชีวิต และอีกหลายเล่ม ซึ่งเป็น
หนังสือที่อ่านแล้วทำให้เราเห็นว่า เวรกรรมมีจริง ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

ในวันที่ ๓๑ ธันวาคมของทุกปี ข้าพเจ้าและครอบครัวจะไปรับพรจากหลวง
พ่อ ทำวัตรเสร็จแล้วจึงเดินทางกลับบ้าน เพื่อเป็นสิริมงคลกับครอบครัว ข้าพเจ้าไป

ปฏิบัติธรรมครั้งล่าสุดคือวันที่ ๕-๑๒ เมษายน ๒๕๔๕ และข้าพเจ้าก็กลับมาสวดมนต์ปฏิบัติธรรมเป็นประจำทุกวัน ซึ่งการไปปฏิบัติธรรมครั้งก่อนๆ กลับมาปฏิบัติธรรมได้แค่ไม่กี่วันก็เลิกทำ โรงเรียนของข้าพเจ้าจะนำนักเรียนไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน ข้าพเจ้าจะไปด้วยทุกครั้ง เวลาข้าพเจ้าไปกราบหลวงพ่อก็ได้เห็นหลวงพ่อดีใจ ข้าพเจ้ารู้สึกปีติตื่นตัวใจและมีความสุข

ข้าพเจ้าขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลก โปรดคุ้มครองหลวงพ่อดีใจ หลวงพ่อดีใจมีความสุขพลานามัยสมบูรณ์แข็งแรง ปราศจากโรคร้ายไข้เจ็บ มีอายุยืนยาวนาน อยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของลูกศิษย์ตลอดกาลนาน เทอญ